

РЕШЕНИЕ

№ 12065

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **257** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 124, ал. 1, вр. с чл. 107а от Закона за държавния служител (ЗДсл).
Образувано е по жалба на Д. М. М., от [населено място], чрез адв. А., срещу заповед № 45/11.12.2025 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Българска служба за акредитация“, с която на оспорващата е прекратено служебното правоотношение, считано от 16.12.2025 г., срещу уговорено обезщетение.
В жалбата и в съдебно заседание се поддържа, че към М. не е било валидно отправено предложение по чл. 107а, ал. 1 от ЗДсл, тя не е приемала такова предложение. Иска се отмяна на административния акт. Претендират се разноски.
Ответникът - изпълнителния директор на ИА „БСА“, чрез адв. Б., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски.
Жалбата е допустима. Подадена е от активнолегитимирана страна-адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната ѝ сфера неблагоприятно. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и подлежи на разглеждане по същество.
От фактическа страна съдът установява, че Д. М. е заемала различни длъжности в БСА. Със заповед № 71/16.07.2024 г. тя е била преназначена (възстановена), на осн. чл. 82а, ал. 2 от ЗДсл, на постоянна длъжност „главен секретар“ на учреждението, считано от 16.07.2024 г.
На 11.12.2025 г. е издадена, на осн. чл. 107а, ал. 1 от ЗДсл, обжалваната в настоящото производство заповед. В нея се сочи, че тя се издава въз основа на писмено предложение за прекратяване на служебно правоотношение срещу уговорено обезщетение, с рег. № 20-03-002/Р/08.12.2025 г.

При връчването М. е вписала забележка, че не ѝ е отправяно предложение и че не е дала съгласие.

При тези факти съдът намира жалбата за основателна.

Страните не спорят, че заповедта е издадена от компетентен орган по назначаването - изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Българска служба за акредитация“. Съобр. чл. 4, ал. 1, т. 4 от Устройствения правилник на ИА БСА той назначава и освобождава от длъжност държавните служители.

Административният акт е издаден в изискуемата форма и съдържа реквизитите по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл.

Актът обаче е издаден при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело и до нарушение на материалния закон.

Чл. 107а от ЗДСл предвижда, че: ал. 1 - органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата. Ако служителът не се произнесе писмено по предложението в 7-дневен срок, смята се, че то не е прието. Ал. 2 - Ако държавният служител приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Спорният въпрос по делото е осъществена ли е хипотезата на ал. 1 – имало ли е отправено предложение, което да е било прието от служителката.

С определението за насрочване на делото съдът изрично е указал на ответника че на основание чл. 170, ал. 1 от АПК следва да установи съществуването на фактическите основания за издаването на административния акт – че е отправил писмено предложение до държавния служител по чл. 107а от ЗДСл, че същото е прието. На ответника е указано до съдебно заседание да представи копие от предложението рег. № 20-03-002/Р/08.12.2025 г. от което да е видно дали е подписано от оспорващата, като при непредставянето му в срок съдът, на осн. чл. 161 от ГПК, ще приеме, че такова предложение не е отправяно.

В писмен отговор от 09.03.2026 г. (л. 148) процесуалният представител на ответника заявява, че при АО не се намира такъв документ, оформен с подпис на жалбоподателката.

В административноправната теория и практика се приема, че нарушението на осъществената (или неосъществената) процесуална дейност при издаване на финализиращия акт е съществено, когато, ако не беше допуснато, би могло да доведе до различен правен резултат. В случая извършеното нарушение отговаря на дефиницията за същественост на процесуалния порок, тъй като, от една страна, ако бе отправено изрично предложение до М., то тя би могла да впише изричен отказ и да не се стигне въобще до издаване на заповед за прекратяване на правоотношението. От друга страна липсата на доказана осъществена кумулативна предпоставка за издаване на финализиращия резултат, определя и липсата на осъществена хипотеза, която може да доведе до издаване на заповед на соченото материалноправно основание.

При тези данни съдът намира, че материалните предпоставки за издаване на обжалваната заповед не са се осъществили и актът следва да бъде отменен като издаден в нарушение на чл. 146, т. 3 и 4 от АПК.

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят претендираните и сторени разноси в размер на 766, 94 евро, при липса на мотивирано възражение за прекомерност, доказани с договор за правна защита и съдействие, платими от ответника.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 45/11.12.2025 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Българска служба за акредитация“

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Българска служба за акредитация“ да заплати на Д. М. М. с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата 766, 94 евро разноски по делото

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд